

Nr 2007**av herr Enlund****i anledning av Kungl. Maj:ts proposition 1974:166 med förslag till ändringar i naturvårdslagen (1964:822) och skogsvårdslagen (1948:237), m. m.**

I Kungl. Maj:ts proposition 1974:166 föreslås bl. a. ändringar i 22 § naturvårdslagen (NVL) i syfte att komma till rätta med vanprydande och nedskräpande affischering.

Det har under senare år blivit allt vanligare att skadegörelse äger rum inom tätorterna på husväggar, elverkets och televerkets skåp m. m. genom olaglig affischering. Liknande företeelser kan iakttas utefter de större vägarna, där träd, stolpar, ladväggar och berghällar misspryds.

Det råder inget tvivel om att denna form av reklam strider mot nu gällande bestämmelser i 22 § NVL. Att skadegörelsen trots detta ändå nått nuvarande omfattning beror enligt min mening i hög grad på svårigheten att identifiera de som är ansvariga för skadegörelsen. Affischeringen utförs ofta nattetid, då risken att bli tagen på bar gärning är minimal.

Enligt propositionens ändringsförslag skall den som är ansvarig för affisch eller annan anordning utomhus för reklam, propaganda eller liknande ändamål vara skyldig att inom fyra veckor efter anbringandet avlägsna affischen eller anordningen. Denna skärpning är välmotiverad och värdefull.

När det gäller myndigheternas och allmänhetens möjligheter att beivra brott emot denna nya bestämmelse infinner sig emellertid två svårigheter. För det första blir det svårt, ibland helt omöjligt, att avgöra hur länge en gammal affisch suttit uppe. Denna svårighet förutsåg naturvårdskommittén (NVK), som i sitt lagförslag tog in en bestämmelse att datum för anbringandet skulle finnas angivet på anordningen. Dessutom föreslog NVK att, om denna uppgift saknas eller om anordningen inte tas bort inom föreskriven tid, skall den avlägsnas av kommunen på bekostnad av den som är ansvarig för anordningen. Även om kommunernas ökade arbetsbörda bör beaktas, vill jag förorda att riksdagen beslutar att ifrågavarande stycke i 22 § NVL får den utformning som naturvårdskommittén föreslagit beträffande dels datum för anbringandet, dels kommunens skyldigheter.

Den andra svårigheten gäller som tidigare nämnts identifieringen av den som är ansvarig för att affischen eller anordningen blivit uppsatt. Naturvårdsverket anser i sitt remissyttrande över naturvårdskommitténs förslag att uppgift om vem som är ansvarig för anordningen bör anges på densamma. Detta förslag har departementschefen avvisat med hänvisning till att själva anordningen i allmänhet lämnar tillräckliga upplysningar i

detta hänseende. Denna invändning mot naturvårdsverkets förslag torde äga giltighet i fråga om anordningar som anbringas av personer eller organisationer, som i regel utan övervakning eller påtryckningar från myndigheter fullgör sina skyldigheter. Det har emellertid blivit allt vanligare med s. k. idéaffischering som inte har samband med mötesarrangemang ett visst datum och som inte heller ger någon vägledning om vem som är ansvarig för anordningen. Med hänsyn till att det ofta är denna art av affischering, som sker under de mest hänsynslösa formerna, anser jag att naturvårdsverkets förslag på ifrågavarande punkt bör beaktas. Jag förordar därför att i 22 § NVL intages en bestämmelse om att uppgift om vem som är ansvarig för anordningen skall anges på densamma.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställer jag

att riksdagen beslutar att det sista stycket i 22 § NVL utformas i enlighet med naturvårdskommitténs förslag, kompletterat med en bestämmelse att på ifrågavarande anordning skall finnas angivet vem som är ansvarig för anbringandet av densamma.

Stockholm den 28 november 1974

ERIC ENLUND (fp)

